

алгоритмом, де фіксуються етапи гендерного розвитку студентів і студенток, враховуються зручні моменти для заохочувальних індивідуальних бесід, проводяться урочисті збори у формі заохочувальних діалогів, здійснюється максимальна персоніфікація групових успіхів, відзначаються кожний учасник і учасниця, розвиваються базові сфери – емоційна й моральна [1].

У практичній позааудиторній волонтерській діяльності це має позитивний вплив на розвиток компетентностей майбутнього випускника вузу спеціальності «соціальна робота». Неодноразово волонтери та волонтерки групи «ЧАС ДЛЯ НАС», яка діє при кафедрі соціальної педагогіки та соціальної роботи, відзначалися подяками, грамотами та нагородами на рівні факультету психології та соціальної роботи Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, Ніжинської об'єднаної територіальної громади.

Таким чином, врахування гендерного підходу під час залучення студентства до волонтерської роботи допомагає молоді долати гендерні стереотипи, вчить розуміти, що такі якості як: професійність, самостійність, впевненість, сміливість і чуйність, турбота і тактовність, доброта і милосердя є цінними і важливими рисами для осіб обох статей.

Література

1. Голованова Т. П. Теорія і практика формування гендерної рівності студентської молоді : монографія. Запоріжжя : Запорізький національний університет. 2007. 338 с.

УСВІДОМЛЕНЕ БАТЬКІВСТВО ЯК ОСНОВА ЗДОРОВОЇ НАЦІЇ

Марина ВАСИЛЬЄВА-ХАЛАТНИКОВА
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка,
mv0669781504@gmail.com

Усвідомлене батьківство – це взаємодія батьків чи осіб, які їх замінюють, між собою, іншими членами сім'ї, включаючи дітей, результатом якого є створення найбільш сприятливих умов для повноцінного, гармонійного розвитку дитини.

Розвинена форма батьківства характеризується відносною стабільністю й реалізується в узгодженості між батьками, їх спільними поглядами на батьківство. Ця форма батьківства включає такі компоненти:

1. *Ціннісні орієнтації* які об'єднують людей в сім'ю й створюють перспективи для її розвитку.

2. *Батьківські установки та сподівання.* Батьківські установки – погляд на роль батька або матері, які поєднують, в тому числі, і репродуктивну установку, засновану на когнітивному та поведінковому компонентах.

3. *Батьківське ставлення* є відносно стійким явищем, що включає знання та уявлення про способи взаємодії з дитиною, різні елементи емоційних оцінок і

суджень щодо типів батьківського ставлення, та реалізується у безпосередніх контактах з дитиною, формах контролю, вихованні, взаєминах.

4. *Батьківські почуття* емоційно забарвлюють батьківське ставлення. Вони включають групу почуттів, яка відрізняється від інших емоційних зв'язків, їхня специфіка полягає в тому, що турбота батьків про дітей є необхідною умовою для підтримки життя других.

5. *Батьківська позиція*. Поняття «позиція» тлумачиться як стійка система ставлення людини до певних сторін дійсності, що проявляється у відповідній поведінці та вчинках; узагальнена характеристика місця людини чи групи в статусно-рольовій структурі.

6. *Батьківська відповідальність*. Відповідальність – здатність, що означає прийняття відповідальності за свої дії відносно іншої людини. Вона включає такі структурні параметри: психічна зрілість, природність поведінки, впевненість у собі.

До феномена батьківства входить і стиль сімейного виховання як своєрідне поєднання перелічених вище структурних компонентів ціннісних орієнтацій подружньої пари, батьківських установок і сподівань, ставлення, почуттів, позицій і відповідальності [3, с. 248–250].

Серед компонентів готовності до усвідомленого батьківства виокремлюють такі:

– фізична і фізіологічна зрілість майбутнього подружжя як здатність зачати, виносити та виростити здорову дитину;

– соціальна готовність як спроможність майбутніх шлюбних партнерів виконувати соціальні ролі та обов'язки, усвідомлення правової основи шлюбу;

– сексуальна готовність як адекватне розуміння власної статі, здатність до подружніх сексуальних стосунків і народження дітей, розуміння сексуальних потреб партнера, орієнтація на спільність сексуально-еротичних переживань; при цьому важливе значення має наявність знань з анатомії та фізіології жіночого і чоловічого тіла, культури статевого спілкування;

– педагогічна готовність, що виявляється у бажанні мати дітей, сформованість комплексу настановлень на батьківство, уявлень про виховання дітей, ролі батька і матері у становленні та розвитку особистості дитини;

– господарська, інструментальна готовність, основою якої є знання та навички, пов'язані з раціональним використанням бюджету, облаштуванням побуту, умінням вести домашнє господарство тощо;

– психологічна готовність, що передбачає орієнтацію на створення позитивних стійких шлюбно-сімейних стосунків, можливість приймати та виконувати подружні і батьківські обов'язки, розуміння цінності кохання у шлюбі, усвідомлення чинників формування психологічно здорової сім'ї, створення сприятливого соціально-психологічного клімату в родині і наявність відповідних умінь, при цьому важливим є формування реалістичної моделі, образу майбутньої сім'ї з урахуванням власних шлюбно-сімейних домагань, матеріально-економічних можливостей, шляхів реалізації планів на майбутнє тощо [1, с. 12–14].

Отже, процес формування готовності молоді до батьківства відображає об'єктивний і суб'єктивний стани розвитку особистості в підготовці до

усвідомленого народження й виховання дітей. Процес, коли особа набуває певних знань, умінь і навичок, має відповідати змісту й характеру цієї діяльності. Усвідомлене батьківство може бути визначене як сукупність батьківських якостей, почуттів, знань і навичок, що стосуються виховання, розвитку дитини з метою забезпечення процесу формування здорової та зрілої особистості.

Література

1. Кляпець О. Я. Підготовка молоді до подружнього життя: методичні рекомендації. Київ: Міленіум, 2019. 114 с.
2. Кравець В. П. Психофізіологічні та психолого-педагогічні аспекти формування усвідомленого батьківства. Київ: Академія, 2018. 244 с.
3. Соціальна педагогіка: підручник для студ. вищ. навч. / за ред. А. Й. Капської. Вид. 3-тє, перероб. і доп. Київ: Центр учбової літератури, 2016. 250 с.
4. Усвідомлене батьківство як умова повноцінного розвитку дитини та підвищення виховного потенціалу громади: методичні матеріали до тренінгу / упоряд. І. В. Братусь, Г. М. Лактіонова. Київ: Науковий світ, 2004. 86 с.

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ МОДЕРНОГО ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Жанна ВОЛОДЧЕНКО

Ніжинський державний університет

імені Миколи Гоголя,

zhanna.volodchenko@ukr.net

Ігор КОНДРАТЬЄВ

Національна Академія

Внутрішніх Справ України,

galaktikon13@gmail.com

Носіями культури організації є люди (жінки і чоловіки), які визначають характер, особливості та стиль функціонування колективу, поведінку і взаємодію між окремими людьми та соціальними групами. Корпоративна культура закладу освіти – це регулятор поведінки людей і комплекс найбільш стабільних і довготривалих характеристик організації; це потужний інструмент управління, який являє собою поєднання цінностей, принципів діяльності, норм поведінки, які супроводжують професійну діяльність жінок і чоловіків всередині організації, а також впливають на їх взаємодію із зовнішнім середовищем. Корпоративна культура організації, як система колективно прийнятих цінностей, переконань, традицій і норм поведінки працівників, виражається в символічних засобах духовного й матеріального оточення людей, що працюють у цій організації. В її основі закладено: *корпоративні цінності* організації, які закріплені в кодексах і правилах поведінки; *поведінкові стереотипи*, які виявляються у взаємодії людей (мова, звичаї і традиції, ритуали тощо); вироблені *групові норми* роботи; прийняті *правила поведінки*; *сприятливий клімат* – характерна манера взаємодії; здатність